

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ars Semper Gaudendi

Demonstrata Ex Sola Consideratione Divinae Providentiae Et Per
Adventuales Conciones

Sarasa, Alfonsus Antonius de

Antverpiae, 1664

§. III. Deinde per felicitatem impiorum, justos confirmat in spe.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13517

bonis fruuntur; ubi autem mali contrariis, nisi sit futura vita quædam posthanc? Aut id planè concludendum est; aut dicendum, Deum iniustum esse posse: quod quidem dictu est execrabile, & vero re ipsâ vt sit, nullo pacto est possibile.

En, vt felicitas impiorum, quæ humanis oculis expensa, Dauidis quoque pedes, quasi in lubrico positos, in lapsum impellebat, nostræ Fidei sit fulcimentum. Non intelligimus cur floreat scelerati, cum adhuc in flore sunt; in nouissimis autem eorum intelligemus, aliam superesse vitam, alia gaudia, aliam felicitatem, aliam denique expectationem nostram, præ eâ quam nobis præterdit miseræ huius terræ fucata felicitas & voluptas; alias denique esse miseras & supplicia præter ea quæ modo perfentiscimus & horremus. Et verò sola ea spes expectatioque sufficit, vt cum ingenti animi tranquillitate, videamus totum hunc fortunæ cursum, labilesque spes hominum, isthic depressas, isthic eleuatas, vbique caducas. *Pacem itaque peccatorum videntes*, dicamus illico. *Omnis consummationis vidi finem*, finemque cum video, felicem tandem exspecto, quem verò fortunati illi habituri sunt, id illi relinquo, qui nouit moderaturque omnia. Id certe impiorum deploranda felicitas mihi confert boni, quod fidem meam penitus confirmet.

§. III.

Felicitas impiorum iustos confirmat in Spe.

*Secundum
bonum est
augmētum
Spei.*

Quid, quod impiorum prosperitas, spem Christianam mirum in modum acuat atque extimulet? idcirco enim malis & sceleratis in hac vitâ, bona quædam largitur bonus Deus, vt toti orbi constet, quàm munificus futurus sit remunerator, tum cum perfectis gratiæ operibus mercedem *plenam & cogitatam*, & *super effluentem* daturus est Deus, sibi tam chara capita æterno deuincturus amicitia vinculo; cum tam liberalis sit tamque profusus modò, vt sceleratorum sibi que rebellantium quædam bona opera (naturæ tamen fœtus & non gratiæ) eaque adhuc multis sceleribus intermixta, tot bonis, tantâque naturæ felicitate compenset. Cogitatio hæc diui Chryostomi est, eoque digna deducenda.

D. Chry.
ho. 67. ad
pop.

ducenda est paululum, ut percipiatur vis.

9. Illud sanè mihi facile quiuis dabit, neminem esse adeo peruersæ mentis ac perditæ, qui non aliquid agat laude dignum, quodque morale saltem, hoc est naturæ rationique consonam sortiatur bonitatem. Crudelis ut sit Tyrannus, aliquando tamen misericordiam victis exhibet, naturæque propensio insitam animo emollit ferociam: neque qui in omnem luxuriam proiectus est, idcirco iustitiam non colit; neque qui iniustus, alia humanitatis, imò ne Religionis quidem erga Deum, deserit officia: Res hæc in confesso est. Attendite nunc genium indolemque Dei: certè tam generosa est, ut ea ipsa qualiacumque bona opera, nolit omnino abire indonata: id verò in alterâ vitâ præstari cum non possit, utpote ab omni felicitate isthic extoribus; in hæc confert quidquid postulari possit præmij, ne quidquam omnino favoris, in alterâ post hanc vitâ, quasi iure aliquo possit expeti, aut bonum aliquod opus in rationes computumque deduci. *Quid si fuerit peccator aliquis, verba sunt Chryostomi, sexcentis malis coopertus, & qui in pluribus illorum, insanabili morbo laboret, qui rapiat, qui fraudet, idcirco prospero rerum successu fruatur, ne mercedem isthic repetat.*

*Impiorum
hic Deus
felicitate
quodam
bona opera
remunera-
tur, ut po-
stea plene
castiget eo-
rum mala.*

Chrysof.
hom. de
aduersâ
valetud.
tom. 5.

10.

Contra verò, cum iustum vides affligi, illud recum reputa, neminem adeo accuratum esse, qui non aliquando à recto deflectat tramite, neque adeo bonum, quin aliquid aliquando faciat mali. Idcirco hic patitur inquit Chryostomus, *ut purus hinc abeat, nihilque puniendum reitet.* Quòd sanè præclare Lazari confirmat exemplo. *Quoniam ergo, inquit, & Lazarum habere quædam peccata contigerat, & diuitem aliquod bonum habere: propterea dicit Abraham, nihil hic require, bona illic Tua recepisti, & Lazarus mala sua.* & ne quis id me ita dicere credat, inquit Chryostomus, certè ipsissima Abrahami verba sunt *Tua* nimirum & *Sua*, hoc est, quæ tibi debentur, & quæ Lazaro. Quod ut euidentiùs declaret Abraham, non dicit *Accepisti*, sed *Recepisti bona tua*: nam quod accipitur non semper debetur, debetur autem quod recipitur, bona itaque quædam debebantur Epuloni, Lazaro autem quædam mala. En verba Chryostomi; Epulonem alloquitur. *Fecisti aliquid boni? recepisti opes Tuas, sanitatem Tuam, delicias, potentiam, honorem: nihil debetur, recepisti bona Tua.* Tum ad Lazarum orationem deflectens. *Quid igitur?*

*Iustus hic
Deus ob
quædam
ipsius ma-
la castigat,
ut postea
plene re-
muneretur.*

ibid.

Luc. 16.

nihilne Lazarus peccauit? imò verò. Et Lazarus similiter mala, scilicet sua recepit. Cùm tu Tua bona recepisti, tum Lazarus mala, idcirco nunc iste consolatur, Tu vero cruciaris. Iuste omnino, & rectè, cum enim Lazarus, pro perperam factis, patiendo satisfecerit; puniri non potest, nihil debet: cumque pro rectè factis nihil ei admodùm sit perfolutum, adhuc ei debentur omnia. Tibi verò pro bene gestis præstita cùm sint omnia, nihil debetur præmij: at quia debitorum suppliciorum nihil exoluisti hæcenus, in pleno ære Deies, debes omnia, & quia æquitas id exigit, solues omnia.

Non igitur
sibi blandiatur
impii si hic
sint felices.

Mentem huc aduertite, quocumque fortunati esse vultis & dici. Fortunati si estis, & nihilominus Dei hostes & peccatores; huius æui, terræque fortunatos vos credite; non alterius & æterni. Duret, si fortuna sic fert, eò quò viues tempore, fucata illa quâ deliniris felicitas; at verò æternitate totâ tibi quid fiet? Bona dat nimium tibi benignus Deus, diuitias largitur, dignitates impertit & honores; tuque diuinis beneficiis, in iniuriam benefactoris abuteris. Non percipis interim irati Numinis esse timenda beneficia? Nihil deliciarum, nihil felicitatis tibi detrahit, vt nihil tibi debeat, si fortè rectè quid egisti: rationes interim tecum pro sibi à te debitis initurus, vt liquidissimas, ita & rigidissimas.

Largitur enim felicitatē hanc Deus, vt postea districtus iudicet & puniat.

Vin plura? certè cùm Dei arcana consilia tetigerimus, illud etiam dicam vt aurē tibi vellicem, nimiumque ne tibi de felicitate blandiaris. An nescis diuitias, fortunaque eò consiliò tibi à Deo submitti, vt maiori vt sic dicam animo, te in extremò totique orbi conspicuò iudiciò arguat, securiusque condemnet? Cur sic inquires? dicam. Causæ suæ æquitatem, omnibus creaturis conspicuam facere cùm statuerit; idcirco felicitati tuæ, cùm possit, nihil detrahit; vt omnibus constet, nihil omnino rationis afferre te posse, cur eò audaciæ prolapsus sis, vt tam beneficium Numen te non puduerit iniuriâ impetere, eiusque tam iusta imperia detrectare. Felicem te facit, quamuis peccatorem, vt tandem aliquando *iusiificetur in sermonibus suis, & vincat eum iudicabit.* psal. 50.

Audi Ambrosium hæc in Iudâ exaggerantem. *De Iudâ Proditore, inquit, hæc colligere licet: qui & Apostolus inter eos electus est, vt loculos pecuniarum, quos pauperibus erogaret, commissos haberet;* 13.
Ambt. l.
9. offic. 6.
15.

ret; ne videatur quasi inhonorus, aut quasi egenus Dominum prodidisse. Quid deinde? Et ideo ut iustificetur in eo Dominus hec ei contulit, ut non quasi iniuriâ exasperatus, sed quasi preuaricatus gratiam, maiori esset offense obnoxius. Optime Ambrosius & Iudæ & tibi. frustra id iam quidem Iudæ, nisi quod Iudæ, id & tibi diceretur, quisquis es peccator, & cum dici sic ambius, peccator fortunatè. Quod si rerum omnium egenus fuisses, certè tot furta, iniustasque technas, paupertati depellendæ aliquo saltem modo poteras imputare; Quod si calamitatibus, dedecore & ærumnis te Deus oppressisset, vindictæ de tam seверо Domino sumendæ causâ ei te bellum indixisse, legesque tibi impositas excussisse, malè quidem, tamen in speciem potuisses obtendere: at iam quid dices? quò te vertes? quid afferes excusationi? quomodo causam tuam orbi iam probabis? Nescio sanè. Illud videt orbis vniuersus quod *incrassatus est dilectus & recalcitranit; incrassatus, impinguatus, dilatatus, & nihilominus, dereliquit Deum factorem suum, & recessit à Deo salutari suo.* Habemus fatentem reum, & eò tacente res ipsa loquitur; euicta causa est: itaque *veniat mors super eos & descendant in infernum viuentes.* Percipitis tandem, cur malis bona det bonus Deus? *ut iustificetur in eo Dominus, & causam suam contra omnes obtrectatores euincat, cum iudicarit.*

14. Nunc verò ad vos mihi sermo est Auditores. Quisquamne inter vos est, qui operum suorum sibi mercedem integram in hoc mundo præstari desiderat, plenamque omnium quæ sibi debentur præmiorum epocham, nihil vltra petiturus velit dare? Felicem modò te hîc reddat Deus, vis ei cœlestem, quam tibi daturus est gloriam transcribere, & omne debitum condonare? Minimè verò inquis, absit hoc à me. Sapis profectò, sapias. Iam verò, an etiam adeò amens sis, vt vel minimam debitæ mercedis partem, & vt ita dicam atomum velis concedere, in hoc mundo fortunatus vt sis? terrena gaudia cœlesti gloriæ, corporis comoda deliciis animæ, æternis peritura vt æquipares, imò vt præponas? non arbitror adeò insanum te, nec tibi ipsi tam inimicum. Quòd si igitur æterna tanti facis, quid tantopere conquereris, terrena quòd tibi deneget, vt plena & integra tibi stet merces isthuc soluenda, vbi cum datur quod debetur, debitum tamen numquam exstinguitur? Cur non tibi ipsi gratularis cum

ed hinc
Interimius
stus sepe
suarum ex-
speculatione
consolatur.
1101111111
1111111111

affligeris; certus te, quæ debes supplicia patiendo delere, sic ut omni ære alieno liber, creditor ipse debitorem Deum possis liberâ & exporrectâ fronte conuenire? Sanè hâc spe fretus, ridebat miseras omnes laboresque diuinus Paulus. *Bonum* inquit, *certamen certauit*, hoc est multum mihi desudandum fuit, non parua certamina sustinui, *cursum consummavi, fidem seruavi. In reliquo reposita est mihi corona iustitiæ, quam reddet mihi Dominus in illâ die, iustus Iudex.* Repositam nimirum gaudet coronam integram, & reueruatam mercedem plenam, cuius admodum nihil in hoc mundo receperit; certò tamen recepturus, quia iustus est is, qui debet laboranti præmium; & benignus, æternitati illud cum reueruat.

Interim fatere modo, abs re esse quòd conquereris, prospera sceleratis; aduersa pijs cedere; fateberisque, fat scio, mentem Dei consiliumque si, prout exposui, intellexeris.

S. IV.

Felicitas impiorum magnitudinem celestis Gloriæ demonstrat.

Patere igitur felicitatem eorum; tibi tam utilem,

Tertium bonum, quod ex impiorum felicitate, æterna gaudia detur intelligere.

ADde quod ex eâ quam tantopere miraris sceleratorum hominum felicitate, celestis quæ nos manet gloriæ magnitudinem, datur conijcere & inuestigare. Age sis, & quidquid terra fert gaudij, quidquid deliciarum Imperatorum aulæ, quidquid diuitiarum expoliatae armis Prouinciæ, quidquid dignitatis euecta per vim fastigia, homini quem tu fortunatum vocas unquam contulere, ob oculos tibi propone, & si potes mente concipe; theatrorum acclamaciones, conuitiolorum luxus, chorearum gaudia, luxuriantium inanes risus, & steriles cachinnos; quidquid denique immodica conferre potest fortuna, cogitatione designa. Designasti: iam verò sic tecum, imò mecum ago. Quod si tam munificus, imò tam profusus est *Dominus, iustus* tamen *Iudex*, ut bona quædam opera, naturam tamen non excedentia, & quidem tot tantisque sceleribus contaminata compenset; quæ demum erit illa gloria, quæ delicia, quæ corona, quæ gratiæ perfecta opera, hoc est, Sanguinis à Deo homine profusi merita